

Ajutor umanitar pentru cel mai disperat caz

Vineri, 15 septembrie 2006

Gili Cârstea

În ultimul timp am urmărit cu satisfacție dragostea și dărnicia cu care prieteni de pretutindeni au înconjurat o familie puternic lovită de tragediile noastre pămâtenene. Familia are doi copii la școală, iar ambii părinți au handicap locomotor sever: tatălui îi lipsesc ambele picioare și o mână, iar mamei un picior și o mână. Cu toate acestea, ei au reușit să-și crească copiii în condiții de sărăcie maximă, cu un efort și devotament uimitor. Tatăl este zilnic la cumpărături cu căruciorul lui primitiv, iar mama a dus cu o singură mână greul unei case de patru persoane, fără frigider, mașină de spălat și alte instrumente strict necesare într-o asemenea situație.

Am constatat cu plăcere că poporul nostru se mobilizează destul de bine când este confruntat cu asemenea cazuri disperate. Rapid și fără rezerve s-au găsit bani pentru mașină de spălat, frigider, aragaz și butelii, ustensile de bucătărie și, mai important, bani pentru energia electrică, fără de care toate acestea devin mobilier inutil. O familie lovită de nenorocire a reușit să vadă caracterul lui Dumnezeu exprimat simplu prin gestul atât de prețios al iubirii dezinteresate.

Printre noi se află însă o persoană în și mai mare criză, în nevoie disperată de ajutorul nostru al tuturor, dar care nu reușește să trezească mila și interesul decât unei categorii infime de oameni din biserică. Mă refer la îngerul bisericii Laodicea. De ani de zile Martorul Credincios spune despre el că este ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, iar noi nu părem dispuși să-i sărim în ajutor cu același zel cu care ne mobilizăm pentru ceilalți nenorociți și săraci din biserică. De ce oare?

Este adevărat, săracul și nenorocitul nostru nu recunoaște că ar avea nevoie de ceva, lucru care descurajează pe oricine ar dori să-l ajute. El este convins că nu duce lipsă de nimic. Privește la miile de planuri și proiecte pe care le administrează și este convins că este motivat de dragoste sinceră pentru cauza lui Dumnezeu. În același timp, el știe și predică altora că nu faptele mântuitoare sunt importante, ci credința, fiind astfel sigur că el a acceptat solia neprihănirii prin credință și o promovează spre slava lui Dumnezeu. Îngerul bisericii Laodicea este sigur că vede bine. El a învățat la seminar adevărul adventist și este

convins că înțelege corect solia îngerului al treilea. Cum ar putea să fie adevărat că el este cel descris de Martorul Credincios?

Este frumos și bine să ajutăm pe cei loviți de soartă, dar cazul cel mai disperat este cel al îngerului bisericii Laodicea, și am face bine să începem să ne gândim mai serios cum să-i sărim în ajutor. Domnul Hristos face din acest caz prioritatea numărul unu, căci fără pocăința îngerului nu va avea loc niciodată redeșteptare și reformă în acest popor. Dacă dorim să fim alături de El, atunci nu există proiect mai urgent decât trezirea îngerului bisericii Laodicea la realitatea cumplită că el este cel ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.

Adevărat, costurile ar putea fi teribile, iar consecințele nu tocmai plăcute inimii firești. Nu este deloc ușor să pierzi afecțiunea pastorului, interesul comitetului și aprecierea fraților de la Conferință. Nu este ușor să fii privit de membrii comunității cu suspiciune, prezentat de la amvon ca un lunatic sau ridiculizat pe la colțuri din cauza „soliei” cu care te grozăvești.

Dar a fost vreodată altfel? Priviți în istorie, și veți remarca imediat că Dumnezeu a fost mereu în conflict deschis cu clasa conducătoare a lui Israel. În fiecare generație opoziția a venit din partea îngerului bisericii. Ori de câte ori a fost nevoie de lumină nouă din cer, ei s-au trezit de partea opoziției, mânați de cel mai sublim zel pentru cauza lui Dumnezeu: rămânerea la vechile hotare, păstrarea ortodoxiei, salvarea poporului.

Vă mulțumesc tuturor celor care ajutați pe nenorociții acestui popor. M-aș bucura infinit mai mult să văd cum vă angajați energiile pentru ajutorarea celui mai disperat caz cu care suntem confrunțați, și anume starea de orbire spirituală a scumpului nostru înger al bisericii Laodicea. El are nevoie de solia neprihăririi lui Hristos mai mult ca niciodată, iar poporul acesta abia așteaptă să audă din gura lui vestea bună că Solul Legământului stă gata să intre „deodată” în templul Său (Mal 3:1-3).